

บทนำ

การที่รู้สึกถูกชะตากับคนที่ เป็นเหมือนศัตรูมาแต่กำเนิดควรจะบอกว่า เป็นของขวัญที่สวรรค์ประทานมาให้ หรือว่าเป็นหายนะที่สวรรค์โยนโครม ลงมาใส่ดีนะ

"เจ้ารู้หรือเปล่าว่าที่จริงแล้วยังมีปีศาจที่จิตใจดีงามอยู่" ร่างที่งดงาม รวกับเทพบุตรราตรีในชุดสีดำสนิท เรือนผมสีดำขลับ และดวงตาสีนิลกาฬ เเงยหน้ามองท้องฟ้าสีเทาพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

ปฏิกิริยาตอบรับจากอีกฝ่ายคือเสียงดังฮือว่า 'เขากำลังพูดเรื่องน่าขัน' เมื่อได้ยินเช่นนั้นนั้นบุรุษรูปงามอดหัวเราะไม่ได้

"ที่จริงปีศาจเป็นสิ่งมีชีวิตที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ปีศาจบางจำพวกคิดว่า การโจมตีผู้อื่นก็เพื่อให้ตนแข็งแกร่งขึ้น และยึดแนวคิดนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ดังนั้นจึงเอาแต่ไล่ตามความคิดที่อยากแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นไปทั้งชีวิต ส่วนปีศาจอีกจำพวกคิดว่าใช้ชีวิตอย่างที่เป็นมาต่อไปก็ดีแล้ว พวกนี้จึงมีอุปนิสัยสงบเรียบร้อยและอยู่อย่างเรียบง่าย" แต่ไม่ว่าจะเป็นปีศาจจำพวกไหนต่างก็ยึดมั่นในวิถีทางเดียว เพราะอย่างนี้นะหรือถึงเรียกว่าง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน

เด็กหนุ่มที่นั่งบนก้อนหินใหญ่มีท่าทีเย็นชา ใบหน้าสอแวมไม่เห็นด้วย

8 Knight Errant อัศวินพิทักษ์ใจ 2

และเหลือบตามองบุรุษรูปงามอย่างสงสัย

'ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน' ใช้คำนี้มาอธิบายคงไม่เหมาะสมะมัง

อีกอย่างหมอนี่มันเป็นอย่างงั้น ทำไม่ถึงชอบส่งรอยยิ้มอ่อนโยนให้เขานักนะ ไม่เข้ากับท่าทางภายนอกที่ดูสง่างามแต่เฉยเมยเย็นชาแบบนี้เลยสักนิด และยังสถานภาพอันสูงส่งนั้นอีก

"แต่ไม่ว่าจะเป็นปีศาจจำพวกไหนต่างก็มีสัญชาตญาณที่นับถือบูชาหรือฟังพวาค้ายู่ที่แข็งแกร่งเหมือนๆ กัน"

ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วยังง

"เจ้าเชื่อเรื่องที่ว่าปีศาจต้องการไถ่บาปหรือเปล่า"

เด็กหนุ่มจ้องอีกฝ่ายเขม็ง แหวตลือซัดว่าหมอนี่กำลังเล่าเรื่องพื้นหนึ่งราตรีอยู่หรือไง

"ตอนนี้ไม่เชื่อก็ไม่ใช่ไร อีกหน่อยเจ้าคงมีโอกาสเจอกับตัวเอง" บุรุษหนุ่มรูปงามหัวเราะกว้างพลางตบป่าเด็กหนุ่มเบาๆ

น้ำเสียงแบบนี้ราวกับผู้ใหญ่กำลังพูดกับเด็กน้อยว่า 'รอให้เจ้าโตขึ้นก็จะเข้าใจเอง' ก็ไม่ปาน ทำให้เขารู้สึกอยากชดกลับไปสักที

แต่เด็กหนุ่มพยายามอดกลั้นเอาไว้

"ถ้าอยากจะทำอะไรสักอย่างก็ มันเป็นไปได้หรอก" ภารกิจที่ได้รับมอบหมายมาแล้วนั้นไม่อาจเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขอีก

"เข้าใจได้คิดเช่นนั้น แต่หวังว่าเจ้าจะมีแนวคิดแบบนี้อยู่ในหัวบ้างก็เท่านั้น" บุรุษรูปงามเอ่ยยิ้มๆ

รอยยิ้มนั้นมองเผินๆ ดูสนิทสนมซื่อ แต่ถ้าพิศให้ละเอียด มันเป็นรอยยิ้มของโจรร้ายชัดๆ!

คนที่สามารถเปลี่ยนแปลงเด็กหนุ่มที่ดูร้อนร้นตรงหน้านั้นได้นั้นไม่ใช่ตัวเขาแน่

เขาก็แค่พยายามทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ เพื่ออนาคตที่ไม่อาจรู้ได้ก็เท่านั้น

บทที่ 1

ประธานนักเรียน

โรงเรียนอะคิริวตั้งอยู่บนรอยเลื่อนของเปลือกโลก ว่ากันว่าที่นี่เป็นโรงเรียนเอกชนที่ก่อตั้งโดยกลุ่มเงินทุนซึ่งมีชื่อเสียงระดับโลก ภายในโรงเรียนจึงมีอาคารเรียนโอ่อ่า อุปกรณ์การเรียนล้ำสมัย และค่าเล่าเรียนแพงลิบล็ว

ภายในอาณาเขตโรงเรียนแบ่งออกเป็นสองแผนกคือแผนกมัธยมปลายและแผนกมหาวิทยาลัย แม้ว่าทั้งสองแผนกจะตั้งอยู่คนละที่ แต่ก็ไม่ได้ห่างไกลกันมากนัก โรงเรียนแห่งนี้ยังมีกฎบังคับให้นักเรียนทุกคนต้องอยู่หอพัก เปิดรับสมัครนักเรียนจากทั่วโลกและทุกสีผิว

หลังจากที่แผนกมัธยมปลายจัดงานต้อนรับนักเรียนใหม่ เวลาที่ผ่านพ้นมาถึงต้นเดือนตุลาคม

เป็นช่วงเดียวกับที่นักเรียนใหม่เริ่มคุ้นเคยกับตารางเวลาและสภาพแวดล้อมในโรงเรียน อีกทั้งยังได้รับเครื่องแบบนักเรียนของตนแล้ว

เครื่องแบบนักเรียนชายเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงขาสั้น เสื้อสูท และสวมเนกไท

ส่วนเครื่องแบบนักเรียนหญิงเป็นเสื้อเชิ้ตคอกลมสีขาว กระโปรงสั้น

10 Knight Errant อัศวินพิทักษ์ใจ 2

เข้ารูปและเลียนอกสีเดียวกัน สวมโบหุกระต่ายที่กัลดตราโรงเรียนไว้

นอกจากเสื้อสีขาวแล้ว สีของโบ เนกไท เสื้อสูท และเลียนอกนั้นจะแบ่งตามแผนการเรียน แผนกทั่วไปสีเขียว แผนกดนตรีสีครีม แผนกกีฬาสีฟ้าแพออกเสื้อขาวจะปักสัญลักษณ์ระบุชั้นปี สีของด้ายที่ใช้ปักเป็นสีเดียวกับโบและเนกไท

เครื่องแบบของโรงเรียนอะคิรวจะวัดขนาดตัวและตัดโดยช่างที่เชิญมาเป็นพิเศษ ดังนั้นเวลาสวมใส่จึงให้ความรู้สึกไม่เหมือนกับเครื่องแบบนักเรียนทั่วไป และยังแสดงให้เห็นชัดถึงความแตกต่างของนักเรียนโรงเรียนนี้

หลังจากที่นักเรียนใหม่ได้รับเครื่องแบบแล้ว ต่อมาจึงเป็นช่วงเวลาของกิจกรรมใหญ่เป็นอันดับสอง คือการแนะนำชมรม

ช่วงหนึ่งสัปดาห์ที่จัดเตรียมกิจกรรมแนะนำชมรมนั้นเรียกได้ว่าทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในโรงเรียนล้วนทำเพื่องานนี้โดยเฉพาะ

เพื่อให้แต่ละชมรมมีเวลาเตรียมตัวเพียงพอและจัดกิจกรรมนี้ออกมาอย่างดีที่สุด โรงเรียนจึงประกาศให้สมาชิกของทุกชมรมนอกจากประธานชมรมและสมาชิกชมรมอีกสี่คนไม่ต้องเข้าเรียนในวันก่อนวันแนะนำชมรมได้

ในช่วงเวลาแบบนี้ เรื่องที่ยุ่งยากที่สุดคือการจัดตารางการแสดงของแต่ละชมรม สภานักเรียนเป็นผู้จัดงานจึงไม่มีการแสดง แต่ต้องรับผิดชอบแบ่งสรรสถานที่และควบคุมลำดับการแสดงในวันงาน ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายในกิจกรรมครั้งนี้ทางโรงเรียนได้คำนวณไว้ล่วงหน้าตั้งแต่ต้นเทอม จึงไม่ต้องกังวลอีก

สภานักเรียนว่างมากในสัปดาห์นี้เพราะไม่มีเรื่องอะไรต้องทำ มินามิซึ่งเป็นรองประธานนักเรียนจึงตัดสินใจดำเนินตามแผนที่เธอกับรินซึกิได้คือลาหยุดสัปดาห์เพื่อกลับบ้าน

ใครจะคิดว่าแค่ส่งจดหมายลาไปก็ถูกตีกลับมา เพราะประธานนักเรียนกลับมาแล้ว!

เนื่องจากประธานนักเรียนเพิ่งกลับประเทศและเรียกประชุมสมาชิกสภาฯ ทุกคนโดยด่วน มินามิจึงต้องเลื่อนแผนการออกไปก่อน

"ประธานนักเรียนหรือคะ" ยาโยยพยายามคิด

วันเปิดเรียน...จำได้ว่าเหมือนกับมีแนะนำประธานนักเรียน แต่จะเป็นคนไหนนั้นทำไมเธอถึงนึกหน้าไม่ออกเลยนะ

"เด็กน้อย ไม่ต้องคิดหรอก เธอยังไม่เคยเจอจ๊ะ" มินามิตอบ

"เอ๋?"

เมื่อคิดให้ดีๆ เธอไปทานอาหารกลางวันกับมินามิที่สถานนักเรียนแทบทุกวัน เคยเห็นหน้าสมาชิกสภานักเรียนเกือบทุกคน แต่กลับไม่เคยเห็นหน้าประธานนักเรียนเลยสักครั้ง

"หมอนั้นได้รับคำสั่งให้ออกไปแลกเปลี่ยนและเยี่ยมชมโรงเรียนพี่น้องในต่างประเทศตั้งแต่ก่อนพิธีเปิดภาคเรียน เพิ่งกลับมาถึงเมื่อวานนี่เอง"

"ถ้าเป็นอย่างนั้นบรรดานักเรียนใหม่ก็ต้องไม่เคยเห็นหน้าเขาเลยสิคะ แต่ทำไมถึงมีคนมากมายหลงไหลคลั่งไคล้ประธานนักเรียน..." ถึงแม้เธอไม่ค่อยรวมกลุ่มสนิทสนมเพราะกับเพื่อนนักเรียน แต่เธอก็เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับตัวประธานนักเรียนมาไม่น้อย

จากที่เพื่อนๆ บรรยายกันไว้ ประธานนักเรียนหน้าตาตงตงาม รูปร่างผอม ปฏิบัติต่อคนด้วยท่าที่เฉยชา หากสิ่งเหล่านี้กลับไม่ได้ทำลายเสน่ห์ของเขาลงไปเลย นิสัยตรงไปตรงมา ไม่เสแสร้ง และไม่พยายามประจบเอาใจคนแบบนั้นก็กลับทำให้นักเรียนหญิงจำนวนมากหลงไหลได้ปลื้มไปตามๆ กัน

รูปร่างภายนอกของประธานนักเรียนยังมีจุดเด่นอีกอย่างคือ...ไม่สูงที่จริงจะบอกว่าประธานนักเรียนไม่สูงก็ได้ แต่เมื่ออยู่ท่ามกลางสมาชิกสภานักเรียนชายที่สูงเกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรแบบนี้ ทำให้เจ้าตัวที่สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตรดูไซส์มินิไปหน่อย

"คนคนนั้นเป็นผู้รักษาการแทนประธานนักเรียนจ๊ะ" มินามิขยาย

ผู้รักษาการแทนประธานนักเรียน?

ยาโยยพยายามทำความเข้าใจ เรียวก้าวขมวดมุ่น "แบบนี้...ก็เป็นการหลอกลวงสิคะ"

ทุกคนต่างชื่นชมบูชาประธานนักเรียนทั้งดงามคนนั้นมากนะ!

12 Knight Errant อัศวินพิทักษ์ใจ 2

คนส่วนใหญ่คิดว่าถึงแม้ประธานนักเรียนจะมีหน้าตาตงตมราวกับผู้หญิง แต่ก็สามารถควบคุมสมาชิกรัฐนักเรียน อีกทั้งยังได้รับความชื่นชมจากสมาชิกรัฐฯ ทั้งหมดเป็นอย่างดี

ถึงจะมีคนส่วนน้อยสงสัยในความสามารถของประธานนักเรียน แต่เมื่อเห็นว่าเจ้าตัวได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกรัฐนักเรียนทั้งหมด จึงทำให้คนที่ไม่ค่อยเชื่อถือนักไม่กล้าแสดงออกไป

เปิดเรียนมาหนึ่งเดือน นักเรียนใหม่ต่างได้เผชิญกับความสามารถและอำนาจเด็ดขาดของสมาชิกรัฐนักเรียนโรงเรียนอะคิรวแล้ว

แต่ตอนนี้ยาโยยังคงสงสัยอยู่ดี

"ประธานนักเรียนไม่อยู่ ผู้รักษาการแทนไม่ใช่พีมินามิหรือคะ"

"ในสถานการณ์ทั่วๆ ไปที่ประธานนักเรียนไม่อยู่เป็นเรื่องปกติอยู่แล้วที่รองประธานฯ ต้องเป็นผู้รักษาการแทน แต่พวกเราเป็นถึงนักเรียนของโรงเรียนอะคิรว จะให้ทำเหมือนกับคนอื่นฯ ได้ยังไง ดังนั้นยังมีอะไรน่าประหลาดใจอีก" มินามิตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

อา...ความหมายของพีมินามิคือเพื่อแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างจากโรงเรียนทั่วๆ ไป ดังนั้นเรื่องผู้รักษาการแทนประธานนักเรียนเลยต้องผิดแผกจากที่อื่นๆ ลินะ

"มินามิ เธอพูดอย่างนี้เด็กน้อยจะเข้าใจว่าสมาชิกรัฐนักเรียนทำเรื่องแปลกเพื่อให้แตกต่างจากชาวบ้านนะ" รินเซส่ายหน้าอย่างระอา

"พวกเราทำแบบนั้นจริงๆ นี่นา!" มินามิยอมรับผิดตรงๆ

เพื่อให้แปลกแยกจากชาวบ้านจึงต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว การทำตามชาวบ้านนะสำหรับเธอแล้วเป็นเรื่องที่น่าเบื่อมาก

เคราะห์ดีที่ประธานนักเรียนเองก็ไม่ใช่พวกหัวเก่า สมาชิกรัฐนักเรียนถึงรังเธออยู่

"อย่าสอนอะไรไม่ดีให้เด็กน้อยสิ" รินเซจ้องหน้ามินามิแล้วยิ้ม ก่อนหันมาหา ยาโย "ที่ผู้รักษาการแทนไม่ใช่มินามิก็เป็นเพราะว่าพีมินามิของเธอเกลียดงานที่ยุ่งุ่นวายเอามากๆ และไม่ชอบพูดคุยต่อรองกับพวกกรรมการ

โรงเรียนเหล่านั้นด้วย ดังนั้นก่อนที่ประธานฯ จะเดินทางไปยังต่างประเทศจึงมอบหมายงานที่ประธานนักเรียนต้องแสดงตัวทั้งหมดให้สมาชิกสภาฯ คนหนึ่งซึ่งก็คือสี่โอ เขาเป็นเลขานุการสภานักเรียน หรือก็คือคนที่เธอกับนักเรียนใหม่ทั้งหมดคิดว่าเป็นประธานนักเรียนนั้นแหละ ส่วนงานอื่นๆ ของสภานักเรียนยังคงให้มินามิจัดการดูแล"

ถ้าพูดถึงความเข้มแข็งและความสามารถในการปกครองคนแล้วต้องเป็นมินามิอย่างไม่ต้องสงสัย ไม่อย่างนั้นเธอก็ไม่สามารถนั่งตำแหน่งรองประธานนักเรียนได้หรอก

"คะ" ยาโยยพยักหน้า ในที่สุดก็เข้าใจแล้ว

เธอเคยได้ยินชื่อสี่โออยู่บ่อยครั้ง กระทั่งรุ่นพี่มูโควที่อยู่ชมรมยิมนาสติกก็เคยเล่าให้เธอฟัง แถมยังเล่าด้วยน้ำเสียงคับแค้นใจอีกด้วย เพราะรุ่นพี่สี่โอถือเป็นศัตรูตัวฉกาจของทุกชมรมตอนที่ยื่นขอเบี่ยงงบประมาณเลยทีเดียว

ทุกคนคิดว่ารุ่นพี่สี่โอเป็นประธานนักเรียน แต่ที่จริงแล้วเป็นอีกคนหนึ่ง

"แต่จะให้ทุกคนเข้าใจคิดแบบนี้ต่อไปจะดีหรือคะ" กระทั่งเธอที่เข้าออกสภานักเรียนบ่อยๆ ยังไม่รู้ ก็ไม่ต้องพูดถึงนักเรียนใหม่คนอื่นๆ แล้ว

"พวกเราไม่ได้โกหกสักหน่อย จะต้องอธิบายอะไรกันอีก" มินามิปฏิเสธหน้าตาเฉย

"เอ่อ..." นี้ออกจะช่างๆ คุง ไปหน่อยหรือเปล่าพี่มินามิ

"เด็กน้อย อย่ากังวลไปเลย รอให้ประธานฯ แสดงตัวทุกคนก็จะรู้เองแหละว่าใครเป็นใคร" โยอิฮิเมะหุบคูกก็แคลงรีต้า ไฟเบอร์สูงที่เพ็ชชอบเสริจสจจ ร้อนๆ ใส่จาน จากนั้นเดินมาทรวดนึ่งข้างยาโยย

คืนวันอาทิตย์ หลังจากเช็กแล้วว่านักเรียนทั้งหมดกลับเข้าหอเรียบร้อย และยังมีเวลาเหลืออีกชั่วโมงครึ่งกว่าจะถึงเวลาปิดไฟตอน 23.00 น. โยอิฮิเมะซึ่งเป็นประธานหอจึงมีเวลาว่างซงชาดอกไม้และอบขนมให้เพื่อนสนิทอย่างมินามิ วันเซ และน้องสาวที่พวกเธอรักยิ่งอย่างยาโยยกินในห้องรับแขกใต้หอ

"พี่โยอิ!" ทำไมกระทั่งพี่โยอิยังพูดแบบนี้ล่ะ

14 Knight Errant อัศวินพิทักษ์ใจ 2

"โรงเรียนมีไอดอลเพิ่มอีกคนก็เป็นเรื่องดีนี่! ถ้าคิดอีกแง่ ลีโอกับประธานฯ ต่างก็มีลักษณะที่ทำให้คนอดเชื่อฟังไม่ได้เหมือนกัน" เมื่อคิดถึงลักษณะของคนทีหลังไหลไอดอลแล้ว แบบนี้อีกหน่อยสภานักเรียนคงทำอะไรสะทวักขึ้นเยอะเลย

"โยอิ เธอพูดจาสุภาพจริง" มินามิกษาขึ้นชดรวดเดียวหมด "นั่นไม่ใช่ 'อดเชื่อฟังไม่ได้' หรือคะ แต่เป็น 'ไม่กล้าไม่เชื่อฟัง' ต่างหากละ!"

"พี่มินามิ ประธานนักเรียนน่ากลัวมากหรือคะ" ยาโยยถามด้วยความสงสัย

"น่ากลัวหรือ" คำนี้ดูไม่ค่อยเหมาะเท่าไร "ควรจะบอกว่า...มีเสน่ห์อันล้นเหลือมากกว่า!"

"เสน่ห์?" ยาโยยยิงงุนงง

"รอให้เธอเจอตัวก็จะเข้าใจเองแหละ" เห็นได้ชัดว่ายาโยยยิงฟังก็ยิงงวย รันเซจึงพูดออกมายิ้มๆ

"ในเมื่อประธานฯ กลับมาแล้วก็แปลว่าพรุ่งนี้เข้าคงมีเรื่องปาฏิหาริย์ให้ดูกันอีกแล้วสินะ" โยอิฮิเมะตีมืออีกอึกก่อนพูดออกมา

"เรื่องปาฏิหาริย์หรือคะ" เครื่องหมายคำถามปรากฏขึ้นบนหน้ายาโยย

"อืม...อธิบายยาก รอพรุ่งนี้เช้าเธอก็จะเข้าใจเองแหละ" โยอิฮิเมะบอกยิ้มๆ จากนั้นถามอย่างห่วงใยว่า "เด็กน้อย ยังรู้สึกไม่ค่อยดีตรงไหนหรือเปล่า"

คืนวันก่อนหลังจากที่เคयरะจากไปแล้ว เด็กน้อยหลับสนิทไปหนึ่งคืนกับอีกหนึ่งวันเต็มๆ เมื่อคืนนี้ได้ตื่นมาแบบมึนงง พอตีมือซับใส่หมดขามและอาบน้ำเสร็จเรียบร้อยก็หลับต่อ จนกระทั่งเช้าวันนี้ถึงตื่นเต็มตา

"ไม่มีแล้วค่ะ" ยาโยยอึ้งหวาน "หนูไม่เป็นไรแล้วค่ะ พี่ๆ ไม่ต้องห่วง"

"ไม่เป็นไร?" มินามิขอเปลี่ยนที่กับรันเซมานั่งข้างกายยาโยยแทน "วันนั้นเธอถูกเจ้าหมอนั่นกดไว้ทั้งตัวแล้วยังปล่อยให้มันทำมิดิมีร้ายอีก แบบนี้ยังบอกว่าไม่เป็นไรอีกหรือ"

"พะ...พี่มินามิ นะ...หนู...เคयरะมะ...ไม่ได้ทำอะไรนะคะ..." ยาโยยพูดติดอ่าง แก้มแดงก้ำขึ้นทันควัน

เคียรระไม่ได้ทำมิตีมีร้ายเธอ แล้วเธอก็ไม่ได้มีอะไรผิดปกตีสักหน่อย แต่เหนื่อยมากเท่านั้นเอง แต่ฟังจากที่พีมีนามิพูดแล้วอย่างกับว่าพวกเธอไปทำอะไรที่บอกคนไม่ได้ยังงัยงั้น

"ยังบอกว่าไม่มีอีก! หมอนั้นเข้าออกห้องเธอตามอำเภอใจนะ!"

ที่นี้เป็นหอพักนักเรียนหญิง ห้ามผู้ชายเข้าเด็ดขาด! หมอนั้นคิดว่ากฎหาคืออะไรกันหา! ใ้เรื่องเข้าออกตึกพีนิกดเพลิงตามอำเภอใจนะช่างเถอะ แต่เนี่ยบั้งอาจเกาะติดเด็กน้อยของเธอ โอบกอดเด็กน้อยตามใจ แล้วยังสอนอะไรไม่ดีให้เด็กน้อยอีก!

"เอ่อ..." เคียรระทำผิดกฎหोजจริง ๆ ยาโยยซึ่งเป็นคนซื่อตรงจึงไม่สามารถโต้แย้งได้

"มินามิ อย่าแกล้งเด็กน้อยสิ นี่ไม่ใช่เรื่องที่ยาโยยจะควบคุมได้นะ" โยอิชิเมะโอบยาโยยไว้เป็นเชิงปกป้อง "เคียรระเป็นคนแบบที่แค่เธอพูดคำเดียวก็เชื่อฟังแต่โดยดีหรือไง"

"เจ้าเด็กบ้านั้นฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรอก!" หลายครั้งหลายหนที่เจอกันไม่มีเลยสักครั้งที่เธอจะไม่ถูกยั่วโมโหจนแทบคลั่ง แต่กลับทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้เลย

"ใช่ใหม่ละ แล้วเธอคิดว่าเขาจะเชื่อฟังที่เด็กน้อยบอกหรือ" โยอิชิเมะถามต่อ

"มันก็..."

มินามิคิดใคร่ครวญอย่างละเอียด เคียรระที่ชอบทำอะไรตามอำเภอใจ บ้าระห่ำ ไม่เคยเห็นใครอยู่ในสายตาเหมือนกับปีศาจร้ายตนหนึ่ง ส่วนเด็กน้อยที่อ่อนโยน น่ารัก จิตใจดี ว่านอนสอนง่าย เข้าอกเข้าใจคนก็เหมือนกับเทพธิดา ไม่ว่าจะยังงัยก็เห็นแต่ภาพที่เด็กน้อยถูกรังแกอยู่ฝ่ายเดียว ยาโยยไม่รู้กระทั่งวิธีทะเลาะเบาะแว้งด้วยซ้ำ แล้วเจ้าหมอนั้นก็ไม่ค่อยยอมพูดคุยตอบอะไร แต่พอเปิดปากพูดแต่ละทีเล่นเอาคนฟังแทบกระอักเลือดตาย แม้กระทั่งผู้อำนวยการก็ยังไม่เห็นอยู่ในสายตา แล้วจะกลัวใครหน้าไหนอีก

10 Knight Errant อัศวินพิทักษ์ใจ 2

"สรุปก็คือเด็กน้อย อย่าให้หมอนั้นเข้าไปใกล้เธออีกนะ" มินามิกำชับ
"เอ๋? แต่ว่าที่นั่งของเรา...อยู่ข้างกันนะคะ" แล้วจะไม่ให้เข้าไปใกล้ได้
ยังงั้น

"รีบเปลี่ยนที่กับคนอื่นเลย" ถ้าจำเป็นเธอจะใช้อำนาจในฐานะที่เป็น
รองประธานนักเรียน หรือเล่ห์เพทุบาย หรือกลยุทธ์ล่อลวงข่มขู่อะไรก็ตาม
แต่ ขอให้เปลี่ยนที่นั่งได้เป็นพอ

"ไม่ได้นะคะ!"

ในห้องมีใครกล้านั่งข้างเคียวระด้วยหรือ อืม...คงมีแต่หัวหน้าห้องนั่นแหละ
แต่พอนึกภาพตอนที่ทั้งคู่นั่งด้วยกันแล้วเกิดความคิดแยๆ ขึ้นมา

"เด็กน้อย เธอถูกสอนให้เสียนิสัยแล้วจริงๆ" มินามิพูดด้วยน้ำเสียง
เจ็บปวด

แต่ก่อนเด็กน้อยว่านอนสอนง่าย ทว่าหลังจากรู้จักกับเคียวระก็ไม่ค่อย
เชื่อฟังที่พวกเธอพูด อ่า! เจ็บปวดใจเหลือเกิน!

"เอ่อ..." ยาโยยสีหน้าหนักใจ ไม่รู้จะทำอย่างไรดี

"มินามิ อย่าแกล้งเด็กน้อยสิ" โยอิฮิเมะส่งยิ้มให้เพื่อนสนิทโดยไม่ลิม
ปลอบโยนยาโยยไปด้วย "เธอคิดว่าเคียวระเป็นพวกที่ยอมทำอะไรตามที่คนอื่น
สั่งหรือ"

ถึงแม้เธอจะเคยเจอเคียวระแค่ครั้งเดียว ทว่าจากที่เห็นมินามิถูกเขา
ยั่วโมโหจนแทบกระอักเลือดหลายต่อหลายครั้งแต่ทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้เลย
บวกกับที่ได้พูดคุยกันสั้นๆ เมื่อคืนวาน เธอก็เข้าใจว่าเขาเป็นคนที่ทำอะไร
ตามที่ใจต้องการเท่านั้น ไม่เคยคิดถึงใจคนอื่น

ไม่ แบบนี้ดูไม่ค่อยจะถูกตองนัก ควรจะบอกว่าเขาจะคิดถึงแต่คนที่ตน
แคร่ต่างหาก ดังนั้นตอนที่เขาพาเด็กน้อยมาส่งจึงไม่ยอมให้ใครเห็น ดูเคียวระ
ก็มีใจคิดปกป้องยาโยยไม่น้อยไปกว่าพวกเธอเลย

แต่ถ้ามองเพียงผิวเผินคงคิดไม่ถึงว่าเคียวระจะเป็นคนที่ละเอียดอ่อน
ถึงเพียงนั้น!

"ไม่ใช่แน่นอน!" มินามิปฏิเสธโดยไม่ต้องคิด